

Hồi 08

Những bí ẩn bao trùm

úc tĩnh lại, một khung cảnh ma quái đầy rùng rợn chợt hiện hiện trước mặt Điền Hồ.

Một dãy bốn nấm mồ vẫn còn tươi màu đất mới, với những nén hương trước bốn nấm mộ đang nghi ngút khói làm lan tỏa mùi hương trầm đi khắp nơi, khiến khung cảnh càng thêm và huyền bí.

Đã thế, đúng như những gì người nhân gian thường hay mừng tượng, quỳ sụp trước bốn nấm mộ là một vóc dáng nhỏ nhắn với tang phục trắng tuyền phủ đầu chí đến gót chân.

Người vận tang phục vẫn đang tỉ tê khóc. Không phải tiếng khóc òa của người chỉ mới nhận được hung tin và biết nỗi bất hạnh vừa trút lên người bản thân.

Mà là tiếng khóc âm thầm lặng lẽ, cho thấy đó là người muốn dùng tiếng khóc để những mong người ngoài nỗi buồn thảm.

Nhưng dù khóc mãi nỗi buồn cũng không chịu vơi cho. Trái lại, buồn càng thêm buồn và hận như chồng thêm hận.

Điền Hồ tựa mình ngồi dậy và thất vọng khi biết thương thế vẫn chưa phục hồi, khí lực toàn thân vẫn hoàn kiệt quệ như trước lúc Điền Hồ ngất lịm.

Tuy vậy, sau khi lướt mắt nhìn quanh, Điền Hồ vẫn phần nào cảm thấy nhẹ nhõm. Bởi sinh mạng bản thân vẫn còn và người vận tang phục kia, dù chưa quay mặt lại nhưng qua vóc dáng nhỏ nhắn như Điền Hồ đang nhìn thấy thì người đó tuyệt đối không thể là thù nhân Thượng Quan Du.

Hơn nữa, đây là một địa điểm thoáng đãng và u nhã, càng không phải Điền Hồ đang lâm cảnh sanh cầm. Nghĩa là người vận tang phục kia cho dù có là ai đi nữa, thì người đó như không hề có ác ý đối với Điền Hồ.

Ta đã được đưa đến đây trong lúc còn hôn mê, ắt là do nhân vật vận tang phục này đưa đến. Chứng tỏ người này dù lâm cảnh bất hạnh nhưng vẫn ra tay nghĩa hiệp khi vô tình phát hiện cảnh ngộ khá bi thảm xảy đến cho ta. Tóm lại, đây là ân nhân của ta. Một vị ân nhân mà suốt đời này ta phát luôn luôn cảm kích. Ta...

Mạch suy nghĩ của Điền Hồ chợt bị cắt đứt, đó là lúc nhân vật vốn tang phục bỗng nhích động thân mình và đứng lên.

Điền Hồ nôn nao, trông chờ nhìn thấy diện mạo của ân nhân.

Nhưng ngay lúc này Điền Hồ chưa thể tạ tội nguyện. Bởi nhân vật đó đứng lên chỉ vì muốn thực hiện nốt những hành vi cuối cùng, gọi là để hoàn tất mọi việc có liên quan đến hậu sự cho những người vừa mất.

Trong tay nhân vật nọ đã cầm sẵn những phiến gỗ mỏng có lẽ được dùng thay những tám mộ chí. Và từ từ, nhân vật nọ cắm một phiến gỗ vào một năm mộ, bắt đầu từ phía tả sang.

Điền Hồ nghiêng đầu, cố tìm cách nhìn vào phiến gỗ đó, hi vọng sẽ không có cử chỉ nào quá đột ngột kinh động đến khung cảnh trầm buồn đã được nhân vật vận tang phục cố tình tạo ra và đã thành công.

Tuy nhiên, chỉ khi nhân vật nọ chuyển thân bước qua năm mộ kế tiếp Điền Hồ mới có cơ hội nhìn thấy hàng chữ được cẩn thận khắc ghi trên phiến gỗ đầu tiên.

Và...

- Ôi chao! Tứ sư huynh Trang Hậu chi mộ!

Điền Hồ cũng kinh hãi kêu thầm như vậy khi lần lượt nhìn thấy những phiến gỗ tiếp theo sau:

- Tam sư huynh Phùng Viên chi mộ! Đại sư huynh Triển Lập! Tiên phụ chưởng môn Thanh Thành phái Đoàn Quan Sơn chi mộ! Là tiểu sư muội? Người đã cứu ta chính là tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ?

Và lẽ tự nhiên của cuối cùng lời kêu thầm cuối cùng đã được Điền Hồ kêu thành tiếng.

Tuy không lớn, do bản thân đã cạn kiệt chân lực, nhưng vẫn là tiếng kêu được Điền Hồ phát ra thành từng âm tiết rõ ràng.

Và điều đương nhiên là vóc dáng nhỏ nhắn nọ, người vận tang phục nọ phải nghe tiếng Điền Hồ kêu.

Kết quả, Đoàn Bội Cơ quay lại, nhìn Điền Hồ bằng đôi mắt đỏ hoe.

Để khi phát thoại. Đoàn Bội Cơ chỉ phát ra những thanh âm khàn khàn, là thứ thanh âm chỉ có ở những người gào khóc đã lâu, khóc đến khản cả tiếng.

Nàng bảo, nói đúng hơn là nàng dùng câu hỏi để mong nhận được sự thừa nhận của Điền Hồ, để biết chắc rằng nàng chưa làm điều gì sai:

- Ngũ sư huynh thấy thế nào? Muội là như vậy đã chu tất chưa? Nếu còn điều gì khiếm khuyết, mong ngũ sư huynh hạ cố chỉ giáo cho.

Gặp lại Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ là điều quá bất ngờ. Vì thế, Điền Hồ có lúng túng, có ấp úng cũng là điều dễ hiểu:

- Tiểu sư muội hỏi ngu huynh ư? A... a... à không, không còn gì khiếm khuyết nữa. Tiểu sư muội lo lắng như thế là chu tất lắm rồi. Giá như do ngu huynh tự tay lo lắng cũng không thể chu tất như thế này.

Đoàn Bội Cơ cười hài lòng và từ từ quay đầu nhìn lại những gì bản thân đã thực hiện. Nàng lẩm bẩm:

- Thu nhật từng thi thể, tự tay tắm táp và khâm liệm cho từng người một. Sắm sửa áo quan và quần họ một cách cẩn chu vào từng cỗ áo quan đẹp đẽ. Đoạn di quan họ về tận sơn môn Thanh Thành phái. Hẳn ngũ sư huynh hiểu là muội đã cực công như thế nào. Đó là chưa kể tự tay muội phải đào từng mộ huyết một. Nhưng xem ra mọi việc muội làm vẫn chưa hoàn toàn chu tất. Muội thấy còn thiếu một việc.

Nếu có đủ lực, ắt Điền Hồ đã tự tìm cách đứng lên. Vì kể từ khi nghe Đoàn Bội Cơ chậm chậm nhắc lại từng hành động đã làm, Điền Hồ vụt hiểu đã có điều gì đó rất nghiêm trọng xảy đến cho Đoàn Bội Cơ và nhất là cho bản thân Điền Hồ.

Nhưng lực bất tòng tâm, đến đứng lên Điền Hồ cũng không thể tự đứng. Vì thế, sau vài lượt nuốt nước bọt khan, Điền Hồ chậm chậm lên tiếng:

- Nếu ngu huynh đoán không lầm thì việc này còn thiếu đó có phải là thủ cấp của kẻ đã sát hại sư phụ và tam vị sư huynh?

Đoàn Bội Cơ quay lại:

- Ngũ sư huynh đã đoán ra ư? Vậy ngũ sư huynh cô thể giúp muội, tạo cơ hội cho muội hoàn thành ý nguyện?

Điền Hồ thở dài và từ từ nhắm mắt lại. Tuy nhiên, chỉ sau đó một thoáng do có một ý nghĩ chợt đến. Điền Hồ lại mở hai mắt ra, nhìn chăm chú vào Đoàn Bội Cơ:

- Tiểu sư muội nói đi, lão Thượng Quan Du đâu?

Đoàn Bội Cơ cau mặt:

- Thượng Quan Du?

Điền Hồ cúi kính gặt đầu:

- Phải, chính là lão. Ngu huynh dù chết vẫn không hối tiếc, chỉ xin cho ngu huynh được cùng lão ma đối chất một lần.

Đoàn Bội Cơ ngao ngán lắc đầu:

- Ngũ sư huynh nói gì, muội không hiểu. Ai là Thượng Quan Du mà ngũ sư huynh đòi đổi chất?

Hắn, Điền Hồ, thở dài:

- Còn ai vào đây nêu không là kẻ đã giao ngu huynh vào tay tiểu sư muội. Và còn ai vào đây, nếu không là kẻ đã dùng độc kế này, biến ngũ sư huynh của tiểu sư muội thành tội đồ, trong khi chính lão mới là hung thủ sát hại sư phụ và tam vị sư huynh?

Đoàn Bội Cơ thoáng chấn động:

- Là Thượng Quan Du ư? Lão là ai?

Đến lượt hắn lắc đầu ngao ngán:

- Tiểu sư muội đừng giả vờ ngây ngô đối với ngu huynh nữa. Tự ngu huynh đã hiểu tất cả rồi.

Đoàn Bội Cơ cười nhẹ:

- Ngũ sư huynh hiểu như thế nào?

Lần này, hắn nhắm mắt lại:

- Tiểu sư muội hỏi ta hiểu như thế nào? Quá dễ. Đây nhé, đường từ tổng đàn Bạch Cốt Môn về đến Thanh Thành phải nào phải gần gì cho cam. Chớ ít phải mất năm đến bảy ngày đường. Vậy thì suốt thời gian qua sao ta vẫn hôn mê?

Hắn nghe có tiếng Đoàn Bội Cơ vang lên, gần ra gần:

- Phải rồi, vì sao thế, ngũ sư huynh?

Hắn vẫn nhắm kín hai mắt, cho dù biết Đoàn Bội Cơ đã tiến đến gần thật gần hắn:

- Vì chỉ có lão là biết ta đã luyện thứ công phu nghịch thường. Và để hoàn tất độc kế, trước khi giao ta cho tiểu sư muội lão chỉ cần cho ta dùng một ít linh dược là xong, đủ biến ta thành phế nhân, không còn một chút chân lực. Và đó là lý do khiến ta vẫn tiếp tục hôn mê suốt năm bảy ngày như một thường nhân chưa hề luyện qua công phu.

- Nghĩa là ngũ sư huynh thừa nhận, ngoài công phu bốn phái Thanh Thành còn ngầm ngầm luyện thêm công phu Tà Môn Nghịch Thiên Hồi Chuyển?

Hắn buộc phải mở mắt để nhìn vào đôi mắt rực lửa căm hờn, đang hiện hữu tràn trề trên con người Đoàn Bội Cơ vận tang phục trắng toát:

- Lão cũng bảo tiểu sư muội đó là công phu Hồi Chuyển Nghịch Thiên ư?

Nàng lạnh giọng:

- Vì sao vậy, ngũ sư huynh? Thanh Thành phái có cừ thù gì đối với ngũ sư huynh?

Hắn lạnh khắp người vì chất giọng quá lạnh của nàng:

- Tiểu sư muội lầm rồi. Thanh Thành phái đối với ta chỉ có ân hoàn toàn không có oán. Còn về việc ngấm ngầm luyện công, mong tiểu sư muội hiểu cho, ta có mối thù bất cộng đái thiên với lão ma Thượng Quan Du. Mà lão có thân thủ rất cao minh, rất lợi hại. Ta không thể báo được thù, nếu không mạo hiểm tự luyện theo công phu đó.

Mắt nàng từ từ nhắm lại, làm cho lời nói cũng nhẹ đường tơ:

- Thù gì vậy, ngũ sư huynh?

Hắn cay đắng, trút qua từng câu nói:

- Ta là hậu nhân muộn màng của Điền gia. Phụ thân ta là Bảo Chủ Phi Thiên Bảo. Một lão nhân mà ai ai cũng nghĩ là người vô sinh. Tuy vậy, mười tám năm trước, mẫu thân ta tình cờ lâm nạn và nếu không được Bảo Chủ Phi Thiên Bảo có công hào hiệp giải nguy, có lẽ sinh mạng mẫu thân ta khó vẹn toàn.

Nói đến đây, lời của hắn chợt chùng lại:

- Cảm kích đại ân, gia mẫu không hề ngại điều tiếng, cũng bất chấp danh không chính ngôn không thuận, đã nguyện đem tấm thân trinh bạch hầu hạ hiến dâng cho đại ân nhân, một nhân vật tuổi đã gần đất xa trời.

Một lần nữa hắn lại đổi giọng, biến thành giọng căm hờn uất hận:

- Mãi sau này ta mới được gia mẫu giải thích. Người làm thế vì muốn lưu cho Điền gia một giọt máu, để sau này có người báo thù cho Điền gia. Bởi gia mẫu vì tình thông y thuật, đã phát hiện gia phụ sở dĩ vô sinh là do có người ngấm ngầm mưu hại. Nhưng chỉ đến khi gia phụ mãn phần, lúc phản đồ Thượng Quan Du quay về thọ tang và lão để lộ tà tâm bằng cách dùng sức lực cưỡng bức gia mẫu ngay trước linh đường gia phụ, gia mẫu mới hiểu kẻ đã hãm hại Điền gia là ai. Quyết báo thù cho ân nhân cùng là phu quân, gia mẫu nuốt nhục, cố chi trì tấm thân như nhuốc, cắn răng chịu đựng cảnh một mình vượt cạn, sinh hạ và nuôi dưỡng Điền Hồ ta. Và lúc ta lên năm, việc đào luyện ta thành một nhân vật giang hồ đã được mẫu thân ta bắt đầu thực hiện.

Ánh mắt lạnh lùng của Đoàn Bội Cơ chợt hé mở nhìn hắn:

- Câu chuyện thật bi thảm. Nhưng muội thì lại không trông chờ điều đó. Muội chỉ muốn biết vì sao ngũ sư huynh nhẫn tâm gây thảm sát cho phái Thanh Thành?

Hắn thất kinh:

- Những gì ta vừa nói, tiểu sư muội vẫn chưa hiểu ư? Nào phải ta sát hại sư phụ cùng tam vị sư huynh? Chính là lão, kẻ đã sắp đặt kế mưu sát hại Bạch Cốt U Linh và bây giờ dùng kế di họa Giang Đông này, để tiểu sư muội lấy mạng ta, giúp lão hoàn thành mưu kế sát nhân diệt khẩu.

Đoàn Bội Cơ đột nhiên phát cười:

- Ai di họa Giang Đông, ai sát nhân diệt khẩu? Những gì người kể đều vô ích. Vì người giao người cho ta không phải ai xa lạ mà chính là nhị sư tỷ Thạch Yến? Ha... ha...

Điền Hồ bàng hoàng và hoang mang:

- Sao lại là nhị sư tỷ? Không thể nào. Nhị sư tỷ hoàn toàn không thể biết công phu ta luyện và càng không thể am hiểu cách hóa giải phá hủy toàn bộ chân nguyên của ta.

Và tràng cười đắc ý của Thạch Yến vang lên:

- Người lầm rồi. Sự việc xảy ra hoàn toàn đúng như tiểu sư muội nói. Chính ta đã giao người cho tiểu sư muội và cũng chính ta đã cho người dùng linh dược, một cách phá hủy chân nguyên thật dễ dàng. Ha... ha...

Đoàn Bội Cơ với nét mặt cảm kích, quay người chào đón Thạch Yến đang ung dung xuất hiện:

- Đa tạ nhị sư tỷ đã bày cho muội diệu kế. Quả nhiên hấn đã tự thố lộ toàn bộ sự thật. Và hấn đúng là hạng người nhị tâm, tiềm phục và mưu hại toàn bộ phái Thanh Thành.

Và Đoàn Bội Cơ liếc ánh mắt phẫn hận nhìn Điền Hồ:

- Và nếu nhị sư tỷ thuận tình, muội xin được khai đao, lấy thủ cấp hấn để tế cáo mộ phần gia phụ và tam vị sư huynh.

Điền Hồ kinh hãi:

- Nhị sư tỷ! Tiểu đệ không phải hung thủ sát hại sư phụ.

Thạch Yến bật cười:

- Người cho vội kinh hãi như vậy. Và ta cũng đâu bảo người là hung thủ gây ra thảm trạng Thanh Thành phái?

Đoàn Bội Cơ thất kinh:

- Nhị sư tỷ nói gì lạ vậy? Lúc giao hấn cho muội, chẳng phải nhị sư tỷ đã bảo...

Thạch Yến xua tay:

- Chính lời của tiểu sư muội mới đáng bảo là lạ. Tiểu sư muội hãy nhớ lại xem, ta chỉ nói với tiểu sư muội hấn là người xảo trá đáng ngờ. Rằng hấn tuy đầu phục bốn phái Thanh Thành nhưng công phu hấn luyện lại là thứ công phu Tà Môn, nhất định bất lợi cho Thanh Thành phái. Đúng thế chứ?

Đoàn Bội Cơ không tự chủ, cứ gật đầu lăm lăm:

- Đúng là Nhị sư tỷ từng bảo như vậy. Và theo muội tự hiểu, thì đó là sự ám thị, nhị sư tỷ đã ngấm ngấm làm cho muội tin hấn chính là hung thủ.

Thạch Yến nhoẻn cười:

- Đương nhiên ở vào hoàn cảnh đó, đừng nói là tiểu sư muội, đến ta cũng nghĩ hấn chính là hung thủ.

Đoạn Thạch yến quay qua nhìn Điền Hồ đang có nét mặt ngỡ ngàng:

- Còn lúc này, qua những gì hấn vừa kể, sao tiểu sư muội không giao hấn cho ta? Nhất định ta sẽ có cách giúp tiểu sư muội tra vấn hấn, để minh bạch ai là hung thủ sát hại sư phụ.

Không nghĩ ấy là cơ hội tốt cho bản thân nhưng do đang có quá nhiều nghi vấn nên cơ hội nào đối với Điền Hồ cũng là tốt. Quyết không bỏ lỡ. Điền Hồ bảo:

- Nếu nhị sư tỷ đến đã lâu ắt đã nghe tiểu đệ kể về Thượng Quan Du? Lão chính là hung thủ. Chủ ý của lão là diệt khẩu, không muốn để quần hùng phát hiện và biết rõ tâm địa xấu xa của lão.

Thạch Y gật đầu:

- Như ta hiểu, Thượng Quan Du là nhân vật mà ở đầu vai có một vết chạm hình cánh Hải Âu, là người người đã kiếm tìm thi thể nhưng không thấy?

Điền Hồ gật đầu:

- Đúng là lão. Lúc bị cưỡng bức, gia mẫu thay vì nhìn mặt lão, đã nhìn thấy vết chạm ở đầu vai lão.

Thạch Yến cau mày:

- Vì sao mẫu thân người không chịu nhìn mặt kẻ thù?

Điền Hồ cười gượng:

- Vì lão có diện mạo xấu xa. Nửa mặt bên dưới của lão đầy những vết sẹo.

Thạch Yên bối rối:

- Người đã nhìn thấy những vết sẹo này?

Diễn Hồ gạt đầu:

- Tiểu đệ đã cùng lão tử chiến. Lão đã lộ chân diện cho tiểu đệ nhìn thấy.

Thạch Yến vụt thở ra:

- Theo người, Thượng Quan Du không phải tính danh lão đang dùng?

Diễn Hồ có phần hoang mang:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy. Vì dù cố tâm dò xét, nhưng bấy lâu nay tiểu đệ chưa hề nghe trên giang hồ có nhân vật nào mang tính danh như lão. Có phải Nhị sư tử quan tâm đến lão vì muốn báo thù cho phái Thanh Thành?

Thạch Yến cười nhạt:

- Cũng bao gồm cả việc đó nữa, nếu người quyết chắc Thượng Quan Du chính là hung thủ sát hại sư phụ.

Diễn Hồ phẫn kích:

- Đúng là lão. Và lão đã tự miệng thú nhận như vậy. Nếu muốn tìm lão, Nhị sư tử chỉ cần lưu tâm đến hai điều này mà thôi.

Thạch Yến tỏ vẻ mừng:

- Người muốn ám chỉ người biết rõ thân phận thật của lão lúc này?

Diễn Hồ lắc đầu:

- Không hoàn toàn như nhị sư tử nghĩ.

Tiểu đệ muốn bảo lão là người am hiểu loại công phu bá đạo là Thất Phách U Linh. Chính là công phu đã khiến sư phụ và tam vị sư huynh thảm tử.

Thạch Yến lại cau mày:

- Vậy còn điều thứ hai người bảo ta phải lưu tâm là gì?

Diễn Hồ ngập ngừng:

- Tuy tiểu đệ chưa có bằng chứng xác đáng, nhưng rất có thể lão còn là Đại Lệnh Chủ của một nhóm nhân vật tự xưng là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh.

Thạch Yến giật mình:

- Võ Lâm Tam Đầu Lệnh? Danh xưng gì lạ vậy?

Diễn Hồ thở dài:

- Vẫn chưa lạ bằng tôn chỉ chủ trương của nhóm nhân vật này. Họ lập Võ Lâm Tam Đầu Lệnh là để đối phó với một môn phái cũng thần bí và kỳ lạ không kém.

Thạch Yến vọt quắc mắt:

- Là môn phái gì?

Điền Hồ lắc lắc đầu:

- Là môn phái có danh xưng là Thủy Phương Cung. Tiểu đệ chưa hề nghe bao giờ.

Thạch Yến chột bĩu môi:

- Người bảo người chưa từng nghe nói đến Thủy Phương Cung?

Thái độ của Thạch đến khiến Điền Hồ nghi ngờ:

- Có ví như nhị sư tử đã từng nghe?

Thạch Yến bỗng trừng mắt nhìn Điền Hồ. Nhưng thay vì đáp, Thạch Yến lại chậm chậm đảo nhìn qua Đoàn Bội Cơ:

- Việc báo thù cho sư phụ, tiểu sư muội cứ yên tâm trông chờ vào ta. Phần hấn, ắt tiểu sư muội biết ta định đưa hấn đi đến đâu rồi.

Đoàn Bội Cơ vọt đỏ mặt:

- Muội sẽ quay lại chỗ Bách Lý công tử ư?

Thạch Yến mỉm cười, một nụ cười đầy hiểu biết và bao dung chỉ có ở một vị tỷ tỷ rất quan tâm đến thân muội:

- Tiểu sư muội không muốn gặp lại Bách Lý công tử sao? Đó là một chỗ tốt. Ta sẽ yên tâm hơn nếu biết Bách Lý công tử có là người hợp ý tiểu sư muội hay không.

Đoàn Bội Cơ thoáng nhăn mặt:

- Đối với muội. Bách Lý công tử chỉ là một ân nhân, không hơn không kém. Còn nếu nhị sư tử môn ám chỉ điều gì khác thì nên nhớ rằng, một người đang thọ đại tang như muội nào dám có tâm trạng này nọ.

◆ Thạch Yến nghiêm mặt:

- Tiểu sư muội quá đúng là một chi hiếu nhi tử. Tốt lắm, ta thật mừng cho tiểu sư muội vì vẫn còn nhớ đến những lời giáo huấn của lệnh tôn. Đừng trách ta, nếu ta phải giả vờ nói như thế để thử lòng tiểu sư muội.

Đoàn Bội Cơ bỗng quay đầu nhìn lại Điền Hồ:

- Vậy là nhị sư tử muốn muội đưa hấn đến chỗ Bách Lý công tử?

Thạch Yến gật đầu:

- Chúng ta đành tạm chia tay. Vì ta cần khẩn trương truy tìm tung tích lão Thượng Quan. Chờ khi tìm thấy lão, chúng ta sẽ rõ hoặc lão hoặc hấn, ai là hung thủ mà chúng ta cần báo thù.

Đoàn Bội Cơ thở dài:

- Nhị sư tử giao cho muội một việc quá nặng nề. Muội đã ngán lắm rồi nếu cứ phải nhìn mãi gương mặt khắc khổ của hấn.

Thạch Yến phì cười:

- Có ngán cũng đành chịu. Tiểu sư muội đừng quên, một khi chưa tìm ra hung thủ đích thực thì dù có nghi ngờ, hấn vẫn còn là ngũ sư huynh của tiểu sư muội. Hãy chịu khó vậy thôi.

Đoàn Bội Cơ tỏ vẻ miễn cưỡng khi nhắc Điền Hồ lên:

- Cũng đành vậy. Hi vọng lúc đến nơi, Bách Lý công tử sẽ có cách giữ hấn thật xa muội. Cổ xa mã vẫn còn đó chứ. Nhị sư tử?

Thạch Yến mỉm cười:

- Đương nhiên vẫn còn. Và lần này sẽ có thêm một gã xa phu, không phải phiền tiểu sư muội đích thân điều động cỗ xe, e không xứng hợp với hảo bằng hữu của Bách Lý công tử.

Tuy đỏ mặt vì lời cố tình gán ghép của Thạch Yến nhưng Đoàn Bội Cơ vẫn lẳng lẳng đưa Điền Hồ đi, không một lời phản bác.

- o O o -